

VIITORUL ROL

FLORINA CERCEL

S-a mai scris, la această rubrică, despre promoția anului '64 a Institutului de teatru „I. L. Caragiale”, care a adus în peisajul vieții noastre teatrale o generație de actori caracterizată printr-o „personalitate colectivă” aparte. Din această valoroasă promoție face parte și Florina Cercel. De la debut, pe scena Teatrului Dramatic din Galați, ea a înregistrat succese importante în roluri dintre cele care definesc o actriță: Veta (*O noapte furtunoasă* de Caragiale); Anca-Emma (*Fii cuminte, Cristofor!* de Aurel Baranga); Beatrice (*Mult zgomot pentru nimic* de Shakespeare) etc. Transferându-se la Teatrul Național din Timișoara, Florina Cercel joacă numeroase și diverse roluri de dramă și de comedie: Patroana (*Mitică Popescu* de Camil Petrescu); Rozaaura (*Mincinosul*) și Lisette (*Cerere în căsătorie* de Goldoni); Elena (*Troienele* de J. P. Sartre); Vanda (*Gaițele*

de Al. Kirățescu); Barbara (*Maior Barbara* de G. B. Shaw); Viola (*A 12-a noapte* de Shakespeare); Beatrice (*Anotimpuri* de Arnold Wesker); Catherine (*Madame Sans-Gêne* de Sardou). Actrița străbate un circuit prin dramaturgia lui Aurel Baranga (Alexandra Dan — *Travesti*; Niculina, Otilia, Marieica Tunsu — cele trei ipostaze din *Opinia publică*; Felicia Popescu Hrisaude — *Interesul general*) și a lui D. R. Popescu (Silvia — *Acești îngeri tristi* și Gilda — *Pisica în noaptea Anului Nou*).

Din 1973, face parte din colectivul Naționalului Bucureșten. Trebuie să spunem că, aici, calitățile ei nu au fost deocamdată puse la încercare. A interpretat rolul titular în *Dona Diana* de Camil Petrescu; a fost Tuki Orghidan în *Simfonia patetică* de Aurel Baranga, Doamna Kati (*Peripețiile bravului soldat Svejk*, prelucrare după Hašek) și a fost distribuită în câteva dubluri: Viorela (*Un fluture pe lampă* de Paul Everac), Lucille (*Danton* de Camil Petrescu). Prezența Florinei Cercel în București s-a arătat, deocamdată, mai rodnică pentru cariera ei de actriță de film; s-a remarcat în *Frații, Dincolo de pod*, *Roșcovanul*, *Prin cenușa imperiului*, *Toamna bărbaților*; teatrul la televiziune a solicitat-o în *Citadela sfărmată* de Horia Lovinescu, *Accident* de Cristian Munteanu, *Micii burghezi* de Maxim Gorki ș.a.

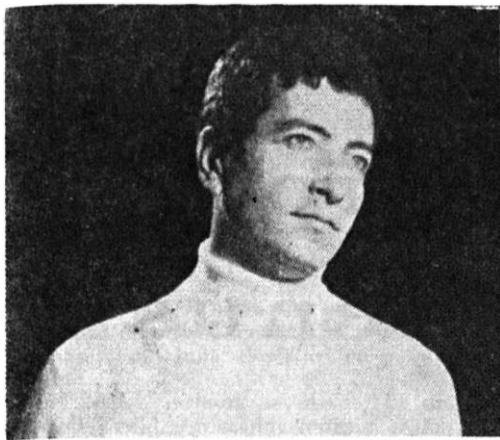
Acum, pe scena mică a Teatrului Național, în piesa lui Paul Everac, *Acord* (regia, Letiția Popa), Florina Cercel interpretează rolul Milica Oniță.

„...Un rol inedit pentru mine, în antiteză cu tot ce-am jucat până acum. Eventual, l-am putea compara cu Catherine din *Madame Sans-Gêne*, dacă avem în vedere temperamentul exploziv comun acestor două personaje; dealtfel, la un moment dat, așa și e numită Milica, de către alt personaj.

Milica Oniță este un punct de echilibru între cele două lumi care populează piesa. O muncitoare sănătoasă, structural robustă, cu o vorbire directă, populară, cu o comportare spontană și sinceră... Ea se exprimă, cum s-ar spune, pe șleau, fără ipocrizii, nesofisticat. E un om bun, generos, cu mult haz, hazul femeii, al omului din popor; Milica e un personaj viu, colorat, luminos, cu o vitalitate înnăscută.

Un rol de compoziție de caracter — așa zice, prima compoziție din cariera mea. Sper să-i dau viață și culoare pe măsura intențiilor autorului, regizoarei și, firește... pe măsura dorinței mele. Împreună cu Letiția Popa, căutam în adâncurile, neașteptat de bogate, ale candorii și simplității ei.

Distribuția e excelentă: Silvia Popovici, Gheorghe Cozorici, Tamara Crețulescu, Emanuel Petruț, Olga Delia Mateescu, Emil Mureșan“.

VIITORUL ROL

ION DICHISEANU

Ion Dichiseanu și-a făcut ucenicia sub îndrumarea profesorului Al. Fintîi. Încă din anii de studiu, el și-a arătat înzestrarea deosebită, abordînd rolurile de virtuozitate ce-i reveneau în producțiile de pe scena „Casandrei” (Jupîa Dumitrache din *O noapte furtunoasă* și Cerchez din *Ziaristii* de Al. Mirodan) într-un mod neobișnuit de echilibrat și de matur. După absolvire, intră în colectivul Teatrului „Nottara”; aci, formîndu-se din mers la școala lui George Vraca, dar știind să-și păstreze datele proprii, o expresivitate modernă, Ion Dichiseanu se impune printre actorii favoriți ai generației tinere, reprezentînd unul dintre acele personaje cu care spectatorul își identifică aspirațiile. Prezență luminoasă, respirînd sănătate morală și vitalitate, radiînd o puternică seducție, dezinvolt, el interpretează roluri din marele repertoriu universal pentru care l-ar putea invidia oricare vedetă: Alioșa (*Frații Karamazov* de Dostoievski); Maurul (*Othello*) și Petruccio (*Femeia îndărătnică*) de Shakespeare; Oedip (*Oedip-rege de Sofocle*). „Cel mai frumos rol din cariera mea, cel mai bogat, care mi-a adus satisfacții pe mai multe planuri, este Antoniu din *Antoniu și Cleopatra* de Shakespeare” — consideră acest norocos și răsfățat „copil al scenei”. Totuși, pe drumul carierei sale nu întîlnim numai capodopere; dimpotrivă, fișa lui de creație e eclectică: Lisardo (*Casa cu două intrări* de Calderon de la Barca), Donald Gresham (*Cînd luna e albastră* de Hugh Herbert), Mircea Basarab (*Vlaicu-*

Vodă de Davila), Julien (*Colombe* de Jean Anouilh), Simon (*Cei șase de F. Dard și R. Hossein*), Matei Albu (*Omul care...* de Horia Lovinescu — rol care i-a adus un premiu de interpretare în cadrul Concursului național de creație și interpretare teatrală — 1971), Diomede (*Întoarcerea la Micene* de E. Averoff-Tossizza) etc. Ceea ce s-ar putea numi, cu un singur cuvînt, *farmec*, i-a servit drept cheie pentru a deveni protagonist în musical (*Lady X* de E. Mirea, după Th. Midleton, *Groapa* de Eugen Barbu), actor de televiziune, interpret de muzică ușoară (a lansat melodia *Strada*). Toate aceste solicitări ale unei cariere dense sînt ritmate de efortul unei a doua profesii, nu mai puțin dure și exigente — aceea de actor de film (vezi: *Porto Franco*, *Darcée*, *Post restant*, *Titanic vals*, *Dincolo de barieră*, *Bătălie pentru Roma*, *Războiul domnițelor*, *Printre colinele verzi*, *Tunelul*, *Cîntecul mării*, *Preeria* s.a.)

În viitoarea premieră a Teatrului „Nottara”, Ion Dichiseanu va juca rolul Sandu Vernescu, în piesa lui Mircea Ștefănescu, *Micul infern*. Cunoscuta comedie revelează lumina rampei pe o scenă bucureșteană după aproape 30 de ani de la lansarea, de către compania Eugeniei Zaharia, la Teatrul Mic.

„În momentul de față am două mari preocupări și aproape nici un moment de răgaz: lucrez la serialul pentru televiziune *Eroi au fost, eroi sînt încă*, de Paul Anghel, și repet în *Micul infern*.”

În comedia *Micul infern* de Mircea Ștefănescu, repet rolul soțului. Piesa este amuzantă, deconectantă, cu priză la public, plină de situații comice, deci, plină de surprize.

Personajul meu, căpitanul artilerist Sandu Vernescu, foarte tînăr în primul act, parcurge toată piesa, ajungînd la frumoasa vîrstă de 70 de ani. Pînă acum n-am jucat compoziții; mi se pare foarte interesantă această trecere și cred c-am s-o rezolv cu bine.

Aciunea se petrece în casa soților Vernescu și începe în primăvara anului 1908, terminîndu-se în anul 1948. Sandu Vernescu, bărbat voinic, chipeș, sobru fără rigiditate, demn, deși lipsit de aptitudini militare, inteligent și capabil, demisionează din armată și devine un avocat celebru, cu procese și clientelă. În actul doi are 50 de ani, aflăm despre el că e mare avocat și colonel în rezervă, director general al societății de asigurare, fost de mai multe ori deputat.

Ceea ce m-a surprins în mod plăcut, încă de la primele repetiții, este atitudinea deosebit de interesantă a regizorului Mihai Berechet față de textul piesei și față de noi, actorii. Mă simt minunat în colectivul distribuției și fiecare repetiție reînnoiește plăcerea întîlnirii cu regizorul, cu doamna Silvia Dumitrescu-Timică (în reprezentație) și cu ceilalți parteneri — Lucia Mureșan, Ștefan Radof, Ion Siminie, Emilia Dobrin, Dorin Moga.”

Maria Marin